

JAK ZVÍTĚZIT NAD RODOVÝMI DUCHY

CECIL duCILLE

(Tulsa, Oklahoma, USA, 2004)

Jsme Bohu vděční, že nás znovu zve k prostřenému stolu. Jsme už dlouho na svatební hostině, ale někteří z nás ještě nejsou plně nasyceni. Všichni potřebujeme být naprosto naplněni Bohem, nasyceni Boží plností. Halelujah. Nemůžeme se uspokojit, pořád nemáme dost. Chceme víc a víc, dokud z nás Boží sláva nezačne vyvěrat. Halelujah.

Otevřeme si Písmo v knize Zjevení. Mluvili jsme o těch, kdo zvítězí, a nad čím musí zvítězit. Nyní musíme zvítězit nad rodovými duchy, kteří působí zkázu ve světě. Tito duchové předků jsou váleční duchové, chtějí s lidmi bojovat, srazit každého k zemi. Působí skrze nás, v tom tkví ta potíž. Nechci, aby démon používal moje tělo. Moje tělo musí být zasvěceno Bohu, odděleno Jemu samému, aby ho používal Bůh. Nechci, aby se o mé tělo Bůh s někým dělil. Bůh řekl: „Stvořím nové nebe a novou zemi...“ – všimněte si, že teď ukazují na sebe, na kus hlíny, který jsem – „...v níž přebývá spravedlnost.“ (2Pt 3:13, Iz 65:17) Halelujah. To znamená, že ve stávajícím nebi a na stávající zemi je obojí, kousek spravedlnosti tady a tam a někdy zas trochu hříchu. A když nehřešíme, děláme chyby. Víte, že jsou hříchy a jsou chyby? „Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní.“ (1J 3:9) Nikdo z nás, kdo se narodil z Boha, nemá schopnost spáchat hřích. My do hříchu pouze padáme. Chápete ten rozdíl? Slovo „spáchat“ je v řečtině sloveso v činném tvaru. To znamená, že je to něco, co musíte udělat vy, vyjadřuje to aktivitu. Není to něco pasivního, co se vám jen tak stane, co se vám přihodí. Když člověk spáchá hřích, učiní ho záměrně, z vlastního rozhodnutí. Boží syn, který má v sobě Božího ducha, nemůže spáchat hřích omylem. Pokud spáchá hřích, nenarodil se z Boha. Toto si musíme vyjasnit dříve, než půjdeme dál k aktivitě démonů. Halelujah, Ješua.

Vraťme se do Jana, toho, který lehal na Ježíšových prsou. Jsou zde zapsány velmi hluboké věci. První Janova 3:1: „Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.“ Abychom byli nazváni – to

znamená, že nejprve jsme nebyli Boží synové. Narodíte se znovu a říkáte, že jste se zrodili z Boha. To znamená, že váš tatínek je teď Bůh. A přesto nacházíme verš, kde se mluví o adopci.¹ Jak se můžete narodit jako dítě do rodiny a pak být adoptováni? Víte, o čem to mluví? Když se znovuzrodíte, znovuzrodí se vaše duše. Vaše duše byla mrtvá a obživla novým narozením, duše je nová. Amen? Ale pořád je ve vás mrtvá věc. Co to je? Tělo. Tělo nemůže být Božím synem, ledaže by je Bůh adoptoval do Boží rodiny. Takže adopce znamená vykoupení těla. Tělo musí být vykoupeno z tělesnosti. Tělo může být natolik vykoupeno, že bude poslouchat ducha. Vaše tělo nemusí poslouchat tělesné přirozené zákony. Vaše tělo má moc se vymanit přirozeným zákonům a fungovat podle duchovního zákona. Chápete? Představte si bratra, který křtil, tím pádem se opozdil a nestíhá další schůzku. Když dokončil křest, vžžuuum..., jeho tělo bylo vzato pryč a přistálo jinde. (Sk 8:38-40) Možná tomu nerozumíte, nikdo ho neviděl letět na další schůzku jako Supermana a neříkal: „Podívej, tam letí...“ Jak se tam dostal? Byl přenesen do ducha a v duchu můžete být tam, kde si pomyslíte. Bác..., a byl tam! Neposunul se z místa A do místa B. Byl prostě vytržen. Lidé mluví o vytržení, a nerozumí, co vytržení znamená. „Rapture“ je staré anglické slovo vycházející z kořene „rapt“, a to znamená být v extázi, vyzdvižen do extatického stavu bytí. Když Bůh říká, že vás vytrhne, mluví o tom, že vás vytáhne z tělesné oblasti do duchovní. Takže ten člověk zmizel z tělesné oblasti a objevil se v duchu a zase se objevil v těle na jiném místě. Amen.

Pokud jsme toto pochopili, můžeme teď porozumět Janovi. „*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme.*“ (1J 3:2) Jakou lásku nám to Bůh projevil, že nás nazval Božími syny! „*Protož svět nezná nás, že jeho nezná.*“ (1J 3:1) Nečekejte od světa, že vám bude rozumět. Nebudou vám rozumět, protože nechápou Ježíše Krista, a vy se chystáte chodit v zázracích. Neříkám, že budete činit zázraky, ale že budete chodit v zázracích. Protože Bůh řekl, že v určený čas dá moc svým dvěma svědkům. Přeložím vám to. Jinými slovy řekl: „Dám moc Tělu Kristovu.“ Amen. Řekl: „Žádný člověk jim nebude moci ublížit.“ Někdo vás přijde zatknout a shoří. – Ano, Bible říká, že je spálí oheň. Tři a půl roku nebude v jejich moci se vás dotknout. A pak vás najednou Bůh vrátí zpátky na přirozenou rovinu a zajmou vás. (Zj 11) Protože ani Ježíše nemohli zabít, dokud se jim sám nevydal na smrt, když Ho přišli zatknout. Už jste někdy

¹ Římanům 8:23 – „A netoliko ono, ale i my, prvotiny ducha mající, i myt' také sami v sobě lkáme, zvolení synů Božích očekávající, a tak vykoupení těla našeho.“

přemýšleli o tom, proč nezajali uředníky? Petr vytasil meč, usekl vojákovu ucho a nikdo ho neprobodl. Všichni měli meče, byli to vojáci připravení prolévat krev. Proč Petra nezabili? Nemohli se ho dotknout. Ježíš řekl: „Nechte je jít.“ A ve chvíli, kdy zavolal Boží jméno...

...Bůh poslal Mojžíše, aby mluvil k faraonovi. Mojžíš se ptá: „A kdo mám říct, že mě poslal?“ Bůh mu odpověděl: „Řekni faraonovi HAYAH, HAYAH. Já jsem, Já jsem.“ A tak šel a řekl to faraonovi. Faraon nevěděl, co dělat. Ale když Ježíš řekl: „Já jsem, já jsem,“ padli všichni na zem. Amen. Věřím, že když Ježíš vrátil Malchusovi ucho, ten člověk už nikdy nebyl stejný jako před tím. Že Bůh k němu skrze to ucho promlouval. Zaručuji vám, že Malchus se stal jedním z Ježíšových uředníků. Není možné, aby vám Bůh dal ucho, které Ho neslyší. Malchus měl od té chvíle problém.

„*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme.*“ (1J 3:2) Nikdo z vás nevíte, co jste. Brečíte nad sebou, žijete v prachu, díváte se dolů, místo abyste hleděli vzhůru. Nevíte, kdo jste, co jste. Opravdu nevíme, co jsme. Nikdy jsme neviděli Božího syna. Slyšeli jsme o tom, ale nikdy jsme žádného neviděli. Pro představu: Jan byl v den Páně v duchu. Jan nemohl Syna Božího vidět jinak, než že byl v duchu. To znamená být vyzdvižen do vyššího rozměru, vyšší oblasti, na vyšší frekvenci. Víte, Boží oblasti jsou na různých frekvencích. Tady ten stůl – moje ruka jím neprojde. Ale kdybych byl v jiné oblasti než je tato, moje ruka by prošla skrz tu desku. Amen. Je to jednoduché jako abeceda. Musí tu být nějaký elektrikář, který rozumí tomu, co říkám. Do této místnosti proniká určitá frekvence a ještě další frekvence a my to necítíme, nijak se nás to nedotýká, je nám to jedno. Postavíte sem televizi a zapnete ji. Najednou slyšíte a vidíte, že se děje spousta věcí. V té samé místnosti, kde se nacházíme... Ale protože nás Bůh vybudoval na jiné frekvenci, neslyšíme ty zvuky, jsou nám jedno. Víte, co myslím. A tak různé Boží oblasti jsou různé frekvence, na nichž Bůh postavil různé věci. Už jste někdy přemýšleli o tom, kolik těch frekvencí je? Jsem v supermarketu a téměř každý druhý člověk má něco malého u ucha a povídá si. Nastaly dny, kdy lidé trpí samomluvou. ☺ Ten člověk mluví sám se sebou..., aha, on má vlastně mobil. Tisíc lidí kolem něj má mobil a každý s někým mluví. Nijak se to nezamotá, velmi zřídka, protože je k dispozici tolik frekvencí, tolik, že každý může mít telefon a ještě zbudou...

My zkrátka nevíme, co jsme. Ale víme, že když se Ježíš zjeví, budeme jako On, protože Ho uvidíme takového, jaký je. „*Nejmilejší, nyní*

synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.“ Ježíš je nyní v této místnosti, ale my Ho nevidíme. Působí v nás a skrze nás, a my Ho nevidíme. Proto namísto příchod Páně bychom měli říkat objevení se, odhalení Páně. Protože jednoho dne se nám zjeví. Proč myslíte, že se nám zjeví? Protože budeme vyzdviženi a budeme jako On. Budeme vyzdviženi tam, kde je On, a tak Ho uvidíme. Není to jednoduché? Je to tak prosté. Kdyby někdo z vás tady, kdokoli z vás, vystoupil do té oblasti, najednou by viděl věci, které ostatní nevidí, nemají schopnost. Viděl by různé duchy, a o to jde. Pán nám někdy požehná tak, že spíme, a protože spíme, spí naše tělesná část, ta mysl, která operuje na nízké frekvenci. Kdybychom naši mysl sledovali, je jako šnek... Snažíte se myslet, a jste pomalí jako šnek. Než něco stačíte vymyslet, než se to vynoří z vašeho podvědomí, ďábel už ví, co si myslíte. A proto když přijde kníže ďábelské, dokáže vás přecíst do větší hloubky než průměrný duch. Průměrný duch je na nižší frekvenci než ďábelské kníže.

Vzpomínám si, jak jsem měl jednou v noci vizi, která mi umožnila vidět ďábla. Poslal ducha, aby mě otravoval. Když jsem viděl toho ducha přicházet, viděl jsem ho totiž hned od chvíle, co byl vyslán, zařval jsem na něj a rozcupoval ho. Držel se za břicho jako někdo, kdo dostal zásah. Víte o tom, že záře Boží slávy vystřeluje z vašeho života jako kulka? Znáte Hvězdné války? Ten, kdo to vymyslel, musel mít ponětí o tom, jak to funguje. Vaše zbraň může být přesná, když vy sami jste přesní v duchu. Když se poddáte Bohu, získáte takovou přesnost, že když k vám přijde duch, promluvíte slovo, a to mu dá okamžitě ránu. Viděl jsem, jak se skrčil a prchal. Najednou oheň – shořel zásahem Boží slávy, která vyšla z člověka. Proto někteří lidé nesnáší křik, když se křičí na duchy. Víte, já nekážu křičení, ale křičím. Ten křik musí vyjít z Boží energie, která vámi projde a je provázená křikem. Když vykřiknete, démonského ducha to zasáhne, dá mu to ránu. Pokud jsme lidé, kteří chodí v duchu, ti duchové zůstanou venku a počkají si na nás. Nemohou vstoupit do místnosti, kde jsme se shromáždili v Bohu. Amen. Protože Boží sláva vyzařuje z vás všech. Amen. Já teď rozněcuji vaši mysl Božími věcmi, a v této místnosti je energie, kterou oni neustojí, roztrhala by je, a tak se drží venku. Chvála Pánu.

Takže zpět k Janovi. Jen vám vysvětluji různé oblasti Boží. „*Nyní synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo...*“ – všechna sláva je v oblacích a temné mraky zakrývají Boha. My jsme ty mraky – copak to nechápete?

My jsme ty mraky, které zakrývají Boha. Bůh je v nás, a nikdo to nevidí! Amen! Sláva, kterou nikdo nevidí. Vy ji musíte uvolnit. Někdy je třeba rozjímat: Ó Bože, Pane, ať se ze mě dnes večer uvolní pomazání, aby Tvůj lid mohl být dnes požehnán. Ó Bože, Pane, udělám pro Tebe cokoli, dávám se ti teď cele, jen ať se, prosím, zjeví Tvoje sláva. Amen! Když se tam dostanete, sláva vystřelí a duchové vás nebudou moci vystát.

Vzpomínám, jak jsme šli na shromáždění s jedním z vašich velkých proroků. Polykáte jeho materiály, jdete za ním, a ten člověk je v okultismu. Nezná Boha, ale je jedním z největších proroků, kteří kážou Americe a světu. Přijedu do Afriky a tam se mě ptají, jestli znám toho velkého proroka. Řeknu vám svou zkušenost s ním. Šli jsme na shromáždění v Minneapolis a tento člověk byl ve shromáždění. Nikdy jsem ho předtím nepotkal, neznal jsem ho. Požádali mě, abych mluvil slovo. Jakmile jsem začal, toho muže to rozčílilo, a než jsem skončil, byl úplně bez sebe vzteky. Trvalo to dvacet minut. Sotva jsem se posadil, vyskočil a začal mi zlořečit. Řekl: „Tento člověk odnikud...“ V životě mě neviděl, a začal jim říkat, že jsem k ničemu, že kážu nějaké zastaralé doktríny. Že mluvím nějaké zastaralé kázání, které jsem sebral kdoví odkud, a teď je tu tím krmím. Že mě nemají poslouchat. Rozhlédl jsem se kolem a všichni muži se postavili na jeho stranu, kromě toho, se kterým jsem přišel, jednoho mladíka a mladého pastora sboru v Kansas City. Ti tři nikdy docela nepadli. Bylo to tak zlé, že jeden z mužů se zvedl a začal mi taky zlořečit.

A tak mě proklínají a já tam sedím a rozjímám, zjišťuji, co jsou zač. Neuvědomují si, že proklínat mě může jedině ten, kdo je z ďábla. Nemůžete mě udeřit, ledaže byste byli z ďábla, zvláště když mě vůbec neznáte. Amen. Uvědomil jsem si, že je můj duch pobouřil. Halelujah. Pán mi řekl: „Nehýbej se, nic nedělej, neodcházej.“ Protože oni mi zlořečili, aby mě odtamtud vypudili. Ale já jsem zůstal sedět a jeden člověk řekl: „To je úžasné, že bratr duCille neodešel.“ Tak jsem tam dál seděl a další dva velcí proroci – jednoho z nich znám, o druhém jsem jen slyšel, protože je velmi známý po celých Spojených státech – poslali toho dne psané poselství, ve kterém stálo: Omlouváme se, že nemůžeme přijet, ale jestli na toto shromáždění někdo přijde a řekne, že Ježíš Kristus přijde brzy, vězte, že ten člověk ani to slovo nejsou z Boha. Protože Ježíš určitě nepřijde v nejbližších třiceti či více letech. Ti mi také dokázali, že z Boha neslyší. Rozumíte? Takže frekvence, na níž operujete, je zjevná v duchovním světě. Kdyby sem přišel okultista, nemohl by tu vydržet. Boží moc by ho vyváděla z míry. Když jsme byli v Africe, na naše shromáždění přišel

čaroděj, aby ho narušoval. Na konci shromáždění se strašně divil: „Co se to stalo, shromáždění už skončilo?“ „Ano, už je konec.“ „To snad není možné, ten člověk mě uspal!“ Prospal celé shromáždění, neslyšel ani slovo.

Vězte, kdo jsme – jsme Boží synové. Nevíte, kdo jste, ale měli byste děkovat Bohu za to, co jste. Věřit, že jste Boží synové. Nevíte, co jste, ale až se Ježíš zjeví (jinými slovy: kdykoli Ježíše uvidíte), začnete vidět sebe. Ježíš bude vaše zrcadlo. „*Vímet' pak, že když se okáže, podobni jemu budeme.*“ Já jsem Ho neznal, byl jsem celý život hříšník. Nebyla to zas tak dlouhá část života, byl jsem ještě mladý a Ježíš Kristus ke mně přišel. Když mě Ježíš zbavil ducha válečnictví, bojování, vzal mi mou zbraň, kterou jsem měl pod postelí. Vzal mi to všechno a řekl mi: „Musíš být Boží.“ Nikdo mi nemohl vzít mého boha, ledaže by to byl sám Bůh. Řekl jsem: „Protože jsi Bůh, chci, abys za mnou přicházel každý den, abys mě vyučoval.“ A Bůh odpověděl, že přijde. Začal chodit do mého pokoje a vyučoval mě. Všechno mě začalo opouštět, všechny lidské, přirozené vlastnosti. Opustila mě touha po jídle. Amen. Vůbec nevím, co jsem ten rok jedl. Nehladověl jsem, byl jsem opravdu požehnán Ježíšovou přítomností. Zjistil jsem, že začínám vidět sám sebe se vším, co ve mně je, a když jsem toho hořce litoval, Bůh mě utěšil. Bůh mě utěšil a vysvobodil mě a řekl mi: „Z toho jsem tě vytáhl, z hluboké propasti, která byla téměř bezedná.“ Ukázal mi, že jsem byl vysvobozen z této propasti. Amen. Začal jsem Mu děkovat, začal jsem Ho chválit, protože jsem viděl Ježíše a viděl jsem sebe. Zjistil jsem, jak jsem nicotný. Když vidím lidi, jak se vytahují a říkají o sobě, jak jsou úžasní, co všechno říkají a dělají, je mi jich líto. Nikdy se neviděli, nikdy neviděli Ježíše. Když uvidíte Ježíše, cítíte se pod psa. Cítíte se přitlačeni do země, protože On je vysoko nad vámi.

„*Když se okáže, podobni jemu budeme.*“ Budeme jako On. „*A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.*“ (1J 3:3) Rozumíte tomu? Když máte naději slávy, ta naděje se prolamuje do vašeho života skrze Ježíše Krista. Když máte naději slávy, budete se očišťovat, nedovolíte lži, aby přebývala ve vašem životě, nedovolíte žádné takové věci, aby se na vás uchytila, zapůsobila na vás. Pokaždé, když sami sebe přistihnete ve hříchu, půjdete k Bohu a řeknete: „Nenávidím to, nechci to, vezmi to ode mě. Protože syn Boží nehřeší.“ Čtème dále: „*Každý, kdož činí hřích, činí proti zákonu; nebo hřích jest přestoupení zákona.*“ (1J 3:4) Víte, hřích je v Bibli popisován dvěma

způsoby. Hřích je přestoupení zákona a hřích je absence spravedlnosti. Říkáte, že budete svatí, že budete ti nejčistší svatí na světě. Vezmete si nějaké prášky na spaní a lehnete si do postele. Nehřešíte. Vůbec neděláte nic špatného, ale řekněte mi, kolik jste učinili spravedlnosti? Takže pro někoho je hřích přestoupení zákona, a když nepřestoupí zákon, je bez hříchu. Ale spravedlnost znamená činit Boží vůli. Chápete to? Amen! Musíte být spravedliví v tom, že budete činit Boží vůli, a ne jen být spravedliví v tom, že nečiníte hřích. „*A víte, že on se okázal proto, aby hříchy naše sňal, a hříchu v něm není. Každý tedy, kdož v něm zůstává (to znamená zůstával, zůstává a bude zůstávat), nehřeší.*“ (1J 3:6) To je sloveso v činném tvaru, znamená: nepáchá aktivně hřích. Nemůžete páchat hřích, pokud jste se narodili z Boha. To neznamená, že nemůžete upadnout do hříchu. „*Ale každý, kdož hřeší (vědomě, svévolně spáchá hřích), neviděl ho, aniž ho poznal.*“ O tom jsem předtím mluvil. Když hřešíte, je to proto, že nejste znovuzrozeni. Pokud jste se znovuzrodili, nemůžete hřešit. Pokud máte otázky, bude prostor na konci.

Vraťme se do Zjevení 12:11: „*Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého.*“ Dvě zbraně, kterými porazíme ďábla. Když použijete slovo svého svědectví, nemusí být někdy dostatečně mocné. Když máte co do činění s knížaty temnoty, nemusí to stačit. Tehdy musíte vytáhnout svou atomovou bombu a odpálit je krví Ježíše Krista. Na světě neexistuje síla, která by měla větší energii a více života než krev Ježíše Krista, protože krev Ježíše Krista zvyšuje svoji moc podle moci, které čelíte. Pamatujte, že život našeho všemocného Boha je v krvi Ježíše Krista. Krev Ježíše Krista je duchovní podstata, přítomná v této místnosti. Amen. On řekl, že ji můžete získat, když budete vzývat jméno Páně. Jinými slovy, musíte se natáhnout vzhůru, abyste ji stáhli dolů k vám, protože se nacházíte v nižší oblasti než tato krev Ježíše Krista. Halelujah.

Takže krev Ježíše Krista je zbraň, nejsilnější zbraň v našem arzenálu. Žádná moc jí neodolá. Krvi jsme věnovali celé minulé shromáždění. Kdo jste to neslyšeli, pořídte si záznam, protože věřím, že to byla Duchem vedená promluva. Neměl jsem v úmyslu mluvit o těchto věcech, nevím, kam směřuji, jen spočívám v Hospodinu, stoupnu si a Bůh skrze mě začne mluvit. Takže opravdu přesně nevím, co dalšího přijde. Některé fráze, které říkám, jsem použil poprvé, předtím jsem je neznal. A to je dar Božího ducha mně a církvi. Někdy jsem unavený jako pes, a čím jsem

unavenější, tím lépe to funguje, protože se uvolním. Nevím, co mám říct, a Boží duch mě použije. Amen, halelujah.

Jak jsem řekl, krev Ježíše Krista je mocná zbraň, kterou nám Bůh dal nejen k sebeobraně, ale k ochraně církve. Protože Bůh tvoří armádu, aby bránila církev. Když vyšla Gedeonova armáda, bylo jich asi nějakých třiatřicet tisíc, a Bůh řekl: „Ne, je jich moc, nemůžu jich tolik použít.“ Říkám vám, že Bůh nemůže použít celou církev, protože by se dělo příliš mnoho chyb. Bůh chce elitní jednotku, která se cele vydá Bohu, stoprocentně. Pak si Bůh začne tuto skupinu používat. Jmenuje se „společenství prvotin“. Tato skupina má dojít vzkříšení dřív než všichni ostatní. Jsou Bohem určeni, aby vstali první. Abyste mohli být vzkříšeni, musíte nejprve zemřít. Amen. To znamená, že jsou mezi námi tací, kterým useknou hlavu. Sekání hlav... Už jste si všimli, jak se toto téma stává populární? ...Když jim useknou hlavu, oni ji zvednou, nasadí si ji zpátky a řeknou: „Hej, tady jsem!“ A to je úplně odrovná, protože to je zpráva, kterou chce Bůh lidstvu předat: „Já jsem Bůh, já jsem vzkříšení a život!“

Ježíš jim řekl: „Já jsem vzkříšení i život.“ Ale oni si to potřebovali dokázat – zabili Ho, a aby si byli jistí, že je opravdu mrtvý, přivalili k hrobu kámen, zapečetili hrob, postavili tam strážce, aby Mu zabránili zase vstát. Halelujah. Amen. A když znovu vstal, císař a všichni ti lidé dobře věděli o tom, co se stalo. Protože On byl vzkříšen navzdory všemu, co udělali. Amen. Když vyšel z hrobu, Jeho roucho tam zůstalo složené. Nepotřeboval ho, protože roucho, které měl, bylo z oblasti nízké frekvence, už Mu nesedělo. Halelujah. Kdyby se ho snažil obléknout, spadlo by z Něj, protože bylo na nízké frekvenci a On byl na vyšší frekvenci. Byl oděn, na té frekvenci jsou lidé oblečení. Duchové jsou oblečení. Jsou i nazí duchové a Písmo se o nich zmiňuje.. Víte, co je myšleno těmi nahými duchy? Duše, která je nahá. To znamená, že je v pekle.

Apoštol Pavel říká, abyste nebyli nazí. Bůh vám zapůjčí oděv, dokud neobléknete své tělo. Řekl, že vám půjčí tělo, dokud neobléknete to své. Takže svatým v nebesích bylo zapůjčeno duchovní tělo. Dále je v nebi třída těch, kteří mají své přirozené tělo, jež bylo vyzdviženo (např. Enoch, Eliáš). Rozumíte bratří, že je ještě jiná třída křesťanů, Božích synů? Jedna třída jsou ti, kteří mají vlastní těla, další třída ti, co mají zapůjčená těla, pak je třída andělů, kteří nikdy tělo neměli, nemohou používat tělo, nepotřebují je. Amen. Kdy padlí andělé padli? Nepotřebovali tělo. Nejhorší, co můžete padlému andělu udělat, je dát mu tělo. Satan si zahrává s tělem, mnohým lidem se ukázal v těle. To bude jeho konečný

pád, až ho někdo chytí v tom těle, vyžene ho a pošle do propasti. Spoutá ho a pošle do propasti. Proč to všechno říkám? Je toho nějak moc. Halelujah. Duch, který k vám přijde a vy ho vidíte, je oslabený. Dostal se na tak nízkou frekvenci, že ho vidíte. Když ho v tu chvíli napomenete, zasadíte mu těžkou ránu. Rozumíte mi?

Vraťme se k tématu. Mluvíme o vítězení, překonávání. Nad čím musím zvítězit? Co musím překonat? Musím zvítězit nad svým otcem, svou matkou a svými předky, musím je překonat. Proč je to nutné? Protože mi zanechali dědictví přímo v mé krvi, vložili do mě svůj obraz. Člověk hříchů je ve mně. Narodil jsem se v hříchu, v nepravosti mě počala má matka. (Ž 51:7) Jsem vytvořen k obrazu svých předků, adamovská povaha je částí mého bytí. Mám v sobě touhu, která žádá zemské věci. Amen. Halelujah. Muži touží po ženách. Ženy touží po mužích. A to je ta adamovská přirozenost, kterou musíme porazit. Říkáte si: Bratře Cecile, co to říkáš? Bůh chce, aby člověk překonal svou přirozenost do té míry, že bude fungovat jen tehdy, když ji zapne. Musí fungovat, jen když ji zapnete. Musíte být schopni ji vypnout. Řeknu vám proč. Blíží se doba, kdy tě uvězní, bratře, budeš ve vězení pro evangelium. A oni pošlou nahou ženu a zamknou ji tam s tebou – to se dělo v Rusku, a mnoho bratří padlo. Mnozí bratři padli. Amen.

Když jsem byl mladý, Bůh mě začal vyučovat a řekl mi (Víte, jsme ještě děti, ale můžeme to pochopit.): „Nahá žena není víc než nahý pes nebo prase nebo něco jiného.“ Způsobil, že jsem se vypnul. Slyšíte mě pánové? Přiměl mě vypnout se. Jednou jsem spal ve své posteli, vlastně ne ve své, hodně jsem cestoval a spal všude možné, zrovna jsem přespával u někoho v domě. Vzbudil jsem se s pocitem, že mě něco dusí. Nemohl jsem se probrat, byl jsem strašně unavený. Když jsem se konečně probрал, uvědomil jsem si, že se dusím a že na mně leží těžká váha. Když jsem konečně přišel úplně k sobě, zjistil jsem, že na mně leží žena, nahá žena. První pocit, který mě zavalil, byl hněv. První emoce, která se ve mně probudila, byl hněv. Dábel snad o mně nemá žádné mínění. Myslí si, že jsem nějaké smetí, které může pokoušet nahou ženou. Hněval jsem se. Samozřejmě jsem ji setřásl. Stálo mě to však církev. Ano, tolik ji rozrušilo, že jsem ji odmítl, že běžela do církve a způsobila poprask.

Dovolte mi říct něco o proroctví. Ta žena byla jednou z nejlepších proroků. Její proroctví byla nejpřesnější, jaká jsem kdy slyšel. Někdo vstoupil do dveří a ona byla schopná říct, co má ten člověk v srdci, co dělá a podobně. Celá církev na ní byla závislá. Bůh to chtěl zastavit.

Amen. Když toto udělala, samozřejmě o tom nikdo nevěděl, já jsem to nikomu neříkal. Jen její bratr ležel na vedlejší posteli a mám podezření, že možná viděl svou nahou sestru, jak opouští pokoj. Ale to nevím jistě, dodnes to nevím a neptal jsem se na to. Chápete? Ale co se pak stalo. Ta žena měla nadále vize, přinášela sny, ale všechny její vize a sny najednou začaly být proti někomu namířené. Nejdřív viděla mě, jak sedím nahý ve shromáždění. Nepřišla a neřekla mi to, ale šuškala to kolem. A pak jednoho dne přišla do církve, podíval jsem se na ni, ale neviděl jsem ji, protože měla před obličejem velký oblak temnoty. Podíval jsem se na další sestru, další temná koule, a hned jsem věděl, že jí to řekla. Pokračovaly v tom, dokud nepodkopaly celou církev. Pak šly ven a řekly to hříšníkům. Lidé přicházeli do té doby do shromáždění a byli požehnaní, od té chvíle se neukázali. Obě tu církve zničily, a ta žena si přitom myslela, že dělá spravedlivou věc. Šel jsem za Bohem, byl jsem úplně zničený, šel jsem k Bohu a modlil jsem se: „Pane, Bože, zachraň ji. Zachraň jejího snoubence, zachraň je.“ Bůh mi ukázal obraz. Viděl jsem soudce. Nevím, jak se to dělá u vás, ale v britském soudnictví, když se soudce chystá vynést ortel smrti, vezme černý čepec, nasadí si ho, vezme černé pero a píše rozsudek. Řekne: „Budeš viset, dokud smrtí nezemřeš!“ a zlomí to pero. Přesně tuto scénu jsem viděl. Pokaždé když jsem zavřel oči: Budeš viset, dokud nezemřeš! Řekl jsem: „Ó Bože, smiluj se nad nimi.“ Ale Bůh mi řekl: „Už se za ně nemodli.“ Co myslíte, že se stalo? Bylo to strašné.

Proč to všechno říkám? Muži a ženy se musí dostat na místo, kde Ježíš Kristus prostoupí jejich bytost, tak aby nemohli být pokoušeni. Vaše žádosti jsou pryč, nechcete nic, co není z Boha. Jediné, po čem toužíte, jsou věci z Boha. Vzpomínám si na okamžik, kdy jsem byl jako mladík pokřtěn Duchem svatým. Klečím na kolenou, Duch Boží na mě padl a začal jsem mluvit jazyky. Nevěděl jsem, o co jde. Neměl jsem potuchy o tom, co jsou jazyky, nevěděl jsem, že Bůh něco takového dělá. Nevěděl jsem, že Ježíš do mě vstoupil. Tak jsem se modlil a najednou jsem začal mluvit nějakou divnou řečí, vyděsilo mě to: „Bože, co to je? Asi jsem se zbláznil, Bože, pomoz mi!“ Další věc, která se mi uprostřed toho předěšení stala: byl jsem zády ke dveřím, a přesto jsem viděl, jak někdo vchází. Člověk, který vešel, měl pruhovaný oděv, jako vězeňský, odshora dolů jasně bílé pruhy a mezi tím černé, světlo, tma. Takto přišel a postavil se nade mnou. Ztratil jsem vládu nad svým tělem, neovládal jsem končetiny, cítil jsem se hrozně. Pak jsem měl vizi: Velký stan a kolem stanu parkovalo mnoho aut. „Jestli přijmeš to, co ti nabízím, učiním z tebe největšího

lécitele na světě.“ Cítím se hrozně a říkám: „Počkej, počkej, právě jsem mluvil s Ježíšem, a to byl nejslavnější pocit, jaký jsem kdy měl. Teď jsi přišel ty, a cítím se hrozně. Kdo jsi? Jestli to není z Boha, nechci to, nemám zájem.“ V mžiku zmizel. A pak se vrátil Boží duch. Říkal jsem si: Co kdybych byl jeho nabídku přijal? Měli byste duCilla s velkým stanem a lidmi, kteří padají. Uzdravování, a žádného Boha. Jiný duch by zaujal místo, kde měl být Bůh. Chápete, o čem mluvíme, bratří? Prorok může minout Boha.

Řeknu vám jiný příběh. Ježíš Kristus chodil do mého pokoje každý den ve čtyři odpoledne a mluvil ke mně až přes půlnoc. Ukazoval mi Boží věci. Měl jsem skvělou společnost, neznal jsem lepší. Nevěděl jsem, že Bůh tak nemluví s každým. Myslel jsem, že když kazatelé říkají, že Bůh říká to a to a tamto... Říkal jsem si, o co jsem přicházel, když jsem takový vztah neměl. A tak Bůh přicházel a každý den se mnou mluvil. Jednou za mnou přišli čtyři muži z nedalekého města Mandeville a sdělovali mi, že jim Bůh řekl, aby mi vyřídili, že mám jet s nimi a přihlásit se na biblickou školu. Na nic jsem se Boha už neptal. Když to Bůh říká, udělám to. Tak jsem jel s nimi a přihlásil jsem se na biblickou školu. Vzal jsem si den dovolenou, ale spěchal jsem, abych stihl ve čtyři hodiny schůzku s Ježíšem. Dorazil jsem domů trochu se zpožděním, vtrhl jsem do místnosti a uviděl jsem muže stojícího ve slunečním světle. Jasně odpolední slunce (nevím, jestli u vás je slunce také tak jasné jako na Jamajce) svítilo oknem do pokoje. Ten muž stál u okna otočen zády ke mně, viděl jsem Jeho siluetu. Když jsem vpadl do místnosti, vydechl jsem: „Byl jsem ve škole, přihlásil jsem se dnes na biblickou školu.“ Neodpověděl mi, ale začal se pomalu otáčet. Uvědomil jsem si ten pomalý pohyb a zachvátila mě hrůza. Něco je špatně. Když se ke mně otočil, nebyl to ten milý Ježíš tichého ducha, na kterého jsem byl zvyklý. Jeho oči byly jako plameny ohně, musel jsem se před nimi skrýt. Sotva jsem viděl prst, kterým mi mířil do obličeje, a řekl: „Když půjdeš na biblickou školu, odmítneš mě jako svého učitele.“ Řekl jsem: „Ó ne, Bože!“ Padl jsem před Něj na podlahu a to byl toho dne konec audience. Začal jsem se strachovat: Zavrhl jsem Ježíše? Ale pak jsem přišel na jednu skvělou věc, kterou vám chci říct. Abyste zavrhli Ježíše, nemusíte Mu říct: „Ježíši, odmítám Tě.“ Můžete mít samé dobré úmysly a dobrá předsevzetí, sloužit Ježíši celou svou myslí, ale když děláte něco, co je proti Němu, co se s Ním neslučuje, tehdy Ho odmítáte svými skutky. Skutky mluví hlasitěji než slova.

Takže abyste zvítězili, musíte porazit duchy svých předků. Duchy žádosti, zděděné po předcích. Když jim podlehnete, budou si vás víc a víc přivlastňovat, až se dostanete do bodu, kdy nad nimi nebudete mít žádnou moc. Ti duchové vás cele ovládnou. Asi se teď pustím do učení, které některé z vás možná popíchne. Odkud se ti duchové berou? Pamatujte, že Bůh nikdy nevytvořil nic zlého. Všechno, co Bůh učinil, bylo dobré. Bible říká: Bůh je dobrý. Bůh je světlo a není v něm žádné tmy, není v něm ani stín, je samo světlo. Když je Bůh světlo a je dobrý a všechno, co bylo stvořeno, bylo dobré, když nebylo stvořeno nic než to, co stvořil On, kde se vzali ďáblové? Jedno víme, že nebyli stvořeni. Nikdy je nestvořil jako ďábly. Amen? Někdo řekl „padlý anděl“? Ano, ale to jsou ti velcí ďáblové. Ale odkud jsou démoni? Z čeho pochází slovo démon? Nechápete, co říkám? Máte padlé anděly, říkáme jim ďáblové. Pak jsou démoni, to jsou nižší duchové. Potkal jsem bláznivé demony i hloupé demony.

Jednou v noci mi na hrud' skočil hloupý démon, ale já jsem to čekal. Chtěl jsem zjistit, z čeho je udělaný. Ptal jsem se Boha: „Bože, ta věc mě sleduje, chodím celou noc, přicházím domů ve tři, už je skoro ráno, jdu přes les, a ta věc je pořád za mnou. Bože, dovol, ať si na něj sáhnu, ať vím, co je ta věc vlastně zač. Když to za mnou chodí, musí to mít nějakou podstatu. Chtěl bych to vědět.“ A Bůh mě překvapil. Rychle jsem si vzal pyžamo, skočil do postele a začal chrápat. Kdyby ta věc měla nějaký rozum, věděla by, že nespím. Tak jsem chrápal, nádech – výdech, a on přišel k mé posteli. Věděl jsem, že na mě skočí. Bůh mi dal vědět, že se to na mě rozprostře a že mi nebude moci ublížit, dokud nebude stejně velký jako já. Nevím, jak jsem to věděl, ale věděl jsem to. Tak jsem tam ležel s rukama připravenýma – kdyby ten démon měl aspoň trochu rozumu, věděl by, že člověk nemůže spát a přitom mít ruce v takové poloze. Mé ruce čekaly na příležitost, aby ho chytily. Pořád jsem chrápal. Konečně se pohnul a přistál mi přímo na hrudníku. Když na mě přistál, bylo to jako vrnící kočka, úplně jako kočka. Jako by dýchal a přitom se natahoval, roztahoval se mi na nohy a předl jako kočka. Já jsem se ze všech sil snažil věrohodně chrápat. Pochopil jsem jedno – ta věc neví, co si myslím, nechte mi myšlenky. Kdyby to bylo ďábelské kníže, vůbec by nebylo snadné ho takto oklamat, ale tenhle démon vůbec netušil, že po něm jdu. Ve chvíli, kdy se mi dostal do připravené ruky, jsem po něm chňapl ve jménu Ježíše. Bylo to, jako bych chytil hada. Cítil jsem, jak se mi kroutí v rukou, zápasil jsem s ním a najednou jsem se zapomněl... Není snadné zápasit

a přitom setrvat v duchu. Začal jsem zápasit v těle, protože mě začal zatlačovat.

Bůh ke mně promluvil v duchu, tak jsem začal pozvedat kříž, přemýšlel jsem o tom, co Ježíš mluvil o kříži a o krvi. Na to jsem hleděl. Proto vás prosím, bratří, kvůli Bohu, jděte domů a čtěte Bibli znovu a znovu, zasadte si do mysli citáty o krvi. Nestarejte se o to, jak je dostat do svého srdce, dostaňte je do své mysli, pak o nich začnete přemýšlet a rozjímat: Srovnejte si všechno ohledně ukřižování, srovnejte si náhled na Jeho krev, a než se tím prokoušete, bude dílo ve vašem srdci hotovo. Budete mít svou zbraň ve své pochvě, budete ji moci kdykoli vytasit. Pokud ji nemáte, nemáte co vytáhnout. Nechoďte na mě s tím, že když vás napadne démon, začnete vyděšeně blekotat: Krev, krev, krev... To na ně neplatí. A tak jsem si vybavil kříž, tělo, které na něm viselo, krev, která vytékala z Jeho rukou, vybavil jsem si krev, která kapala z Jeho nohou, z boku, halelujah, a začal jsem nad ním znovu vyhrávat, dokud jsem ho nepoložil na lopatky. Dal jsem mu lekci: Kdybys skočil na milion křesťanů, na konci dne budeš v pekle a tam se navěky smažit, navěky, navěky. Nemohl to unést, vysmekl se, odplazil se do rohu pokoje a proklínal mě. Když to udělal, z úst mi vyšlo jeho jméno. Poznal jsem jeho hlas, protože jsem toho člověka znal.

Bratří, z lidí se stávají démoni. Sledujte charakter člověka – z člověka se může stát démon dokonce dřív, než zemře. Pokud překročíte určitou hranici, co se Boha týče, může se z vás stát démon, dříve než zemřete. Dostanete se na místo, kde už není pokání z hříchu, odkud se nedá vrátit. Jidáš se stal démonem, předtím než zemřel, proto když obrátil a snažil se kát, nenalezl místa ku pokání. Stal se z něj démon ještě před smrtí, protože překročil Boží hranici. Ježíš mu dal veškerou příležitost k tomu, aby se obrátil, aby neudělal ten obchod. Písma mohla psát jiný příběh, ale Bůh napsal: Biskupství jeho vezmi jiný. (Sk 1:20) Někdo jiný zaujal jeho místo. Amen. Když se zeptáte nějakého teologa, řekne vám, že demony udělal Bůh, že démoni jsou padlí andělé. Řekněte sami, proč by padlý anděl, který nikdy neměl tělo, hledal tělo, aby v něm mohl působit? Proč by chtěl kouřit a pít a páchat smilstvo? Proč by hledal tělo, v němž by mohl projevat svou démonskou identitu? Nezdá se vám to divné? Padlý anděl netouží po lidském těle, je mu dobře v jeho vlastním duchovním těle. Jediný, kdo touží po lidském těle, je duch, který byl těla zbaven. V Bibli je toto slovo použito jen jednou – „duch zbavený těla“, doufám, že to říkám správně, nenašel jsem to nikde jinde. V epištole

Korintským 5² se píše o duchu bez těla. Duch, který míval tělo a přišel o něj a hledá tělo, do něhož by vešel. Jaké tělo by pro něj bylo logicky nejlepší, do jakého těla by vstoupil raději než do těla někoho z vlastní rodiny?

To je rodinná kletba, kterou někteří vnímáme, protože jsme přijali duchy z rodiny. Kdybych teď mluvil k Afričanům, nemusel bych jim toto vše vysvětlovat. Nic bych jim nemusel vysvětlovat. Když se v Africe narodí dítě, má být zasvěceno nějakému duchu, některému z rodinných duchů. Při výběru jména pro dítě procházejí určitým rituálem a dítě musí dostat jméno podle ducha, kterému je zasvěceno. Učinili jsme jednou velmi vzrušující pokus. Narodilo se dítě a stařešinové města, říká se jim náčelníci, se sešli s rodiči a měli jsme den na to, abychom dítě pojmenovali. Dělá se to tak, že položíte na stůl několik věcí – sůl, cukr, tohle, tamto a ještě něco, pár drobností, ale každá představuje nějakého ducha. Ale to vám neřeknou. Dělalí takový duchovní los, ti duchové totiž o to dítě soupeří. Metají los a podle toho, co vyjde, dají dítěti jméno. Řekli jsme tomu mladému otci, co se děje. (Vzpomínáte si na vysokého černého mládence, který byl na Jamajce? Tak to je on.) Šel za svou rodinou a řekl jim, co se děje, co dělají, že chtějí dítě dát démonovi. A oni: „Ne, ne, ne, to není pravda, blázníte, to je nesmysl.“ Dobře, uděláme pokus a dokážeme to. Amen. Uvidíte, že vám dají přesné instrukce, kam máte položit cukr, kam položit sůl, kam rýži, tohle a tamto. Nedávejte to tam, kam vám řeknou. Zamíchejte s tím. A budeme sledovat, co se stane. Když přišli, hned se sháněli: „Kde je cukr?“ „Jé, já jsem ho sem zapomněl dát.“ „A jak to, že je tohle tady a rýže tam?“ A tak dále. Byli z toho natolik bez sebe, že řekli, že to nebudou dělat a odešli. Vidíte, tady to máme – nemohli fungovat, protože jste se jim postavili na odpor.

Bratří, nedovolme, aby toto nadále pokračovalo. Teď znáte pravdu a pravda vás vysvobodí. Nastudujte to v Písmu, a pokud budete mít otázky, ptejte se. Proto musíte zvítězit nad všemi duchy svého otce. Například já – moje rodina byla rodina rváčů. Lidé posedlí bojovými duchy. Zaprvé jsem musel zvítězit nad prudkým hněvem, protože jinak bych nemohl vůbec kázat. Nemohl bych kázat. Když jsem přijal spasení, bylo to tak mocné, mluvil jsem s Ježíšem, dostal jsem všechno to pomazání, měl jsem pocit, že Bůh je všude. Myslel jsem si, že všechno je Bůh.

² 2. Korintským 5:3 – „Jestliže však oblečení a ne nazí nalezení budeme.“

Nevím, jestli jste někdy měli jako křesťané podobný problém, protože někteří křesťané proti mně vystoupili a říkali: „Co to povídáš? Říkáš, že když jsem přišel ke kříži, nebyl jsem osvobozen?“ Byl jsi osvobozen, ale musíš udělat určité věci. Bůh ti dal vybavení, abys mohl dokončit dílo. Když jsi se znovuzrodil, nebyl jsi dokončen. Jsi nedodělaná věc. Když Bůh stvořil Adama, nebyl dokončen, a proto se tam mohl nasunout satan. Aby mohl Adam být dokončen, potřeboval krev, Ducha svatého a Ježíše Krista v sobě. My máme krev a Ducha svatého, ale nemáme v sobě plnost Krista. Co myslím plností Krista? Znamená to, že Kristus má plnost, Jeho osoba, bytost, chce přijít a přebývat v tobě, stejně jako v tobě přebýval zlý duch. Ježíš chce být na tom místě, chce v tobě přebývat! Chce mít svůj dům! Rozumíte? Bůh vás tak stvořil. Proto vás mohou obsadit démoni, protože vás učinil jako nádoby, a nádoba má schopnost být něčím naplněná. Když pak přijde démon, najde volný prostor. Ježíš řekl, že chodí sem a tam, hledá odpočívání, ale nenalézá, otočí se a řekne si, vrátím se zpátky do svého domu. (Luk 11:24) Teď tomu rozumíte. Protože je zde ta možnost. Ježíš si ve vás vyhradil místo, dal vám svou krev a ta krev má vyčistit chrám do té míry, aby byl naprosto čistý, aby Duch svatý a Kristus sám mohli vejít. Když vstoupí, získáte Jeho přirozenost, podstatu, a budete jako On. Ale Kristus ve vás ještě nebyl zformován. Všimli jste si, že cituji Písmo?³ Kristus ve vás dosud nebyl zformován.

Už jste někdy četli o červené jalovici? Přemýšleli jste někdy, co červená jalovice znamená? Červenou jalovici spálili na popel, ten pak vzali a posvětili jím stánek. Samozřejmě, krev posvěcuje, Ježíš Kristus posvěcuje vaše nitro, Jeho krev. Ale On sám, Jeho osoba ještě nevstoupila dovnitř. Amen? Máte Jeho přirozenost, máte Jeho krev a On chce vstoupit a přebývat ve vás. Říká: „Já a Otec přijdeme a příbytek sobě učiníme.“⁴ Pak budeme dospělí synové, člověk a Bůh v jednom. To je Bůh. Vaše spasení není dokončené, plné, musíte konat své spasení s bázní a třesením. (Fil 2:12) Teď je čas ho dokonat. Teď musíte zvítězit, stát se přemožiteli. Musíte přemoci jednoho každého ducha. Jednoho každého z těch, které jste zdělili po rodičích. Až už více nebudete Američané, dokud nepozbudete svého německého původu, až přestanete mít africký původ, dokud nebudete mít žádné duchovní dědictví po předcích! Váš

³ Galatským 4:19 – „Synáčkové moji, kteréž opět rodím, až by Kristus zformován byl v vás.“

⁴ Jan 14:23 – „Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme.“

původ bude přímo v Ježíšově rodokmenu. Takže zatímco někdo se chlubí svým dědictvím, vy to svoje zavrhuje. A tak zjišťujeme, že zaprvé musíme zvítězit sami nad sebou. Písmo říká, že když se d'áblu vzepřete, uteče od vás. (Jak 4:7) Musíte se vzepřít d'áblu, který je ve vás. D'áblu, který je ve vašem těle. Když se naštvete, tehdy je čas se vzepřít. Někdo vás vyprovokuje a ve vás se začíná dmout hněv. Řekněte: „Bože, Bible říká, že se nemám hněvat, odkud ten hněv přichází, kde se bere ten hněv?“ Začněte tomu hněvu přimlouvát a on dostane zásah a odejde od vás, opustí vás. Chvála buď Bohu! Tady skončím, ale zdá se mi, že budeme muset tuto konferenci nazvat konferencí vítězení, protože jsme se zatím k ničemu jinému nedostali. A to mluvím jenom o jedné části vítězení, o přemáhání duchů zděděných po předcích.

Devadesát pět, možná spíš devadesát devět procent toho, co děláme, je duchovní povahy. Děláme věci z popudu ducha, který nás ovládá. Neděláme je z vlastní vůle. Křesťan, Boží syn, ještě nebyl dokonale očištěn. Kdybyste byli očištěni, Kristus by do vás vstoupil v plnosti. Toto znamená, že se nevěsta připravila. To je připravenost, kterou po vás Bůh žádá – zbavte se duchů předků! Bůh vám žehnej.